

Arrest

nr. 244 731 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod voor 15 jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam het Rijk op onbekende datum illegaal binnen.

Uit een Eurodac controle bleek dat de verzoekende partij op 17 oktober 2014 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Griekenland. Deze asielpcedure werd negatief afgesloten.

Op 16 juni 2015 werd de verzoekende partij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van mensenhandel en bendevoering, het plegen van wanbedrijven en deelname.

Op 9 december 2015 werd verzoekende partij door de verwerende partij geïnterviewd in de gevangenis van Dendermonde in het kader van haar hoorrecht.

Op 6 februari 2017 werd de verzoekende partij veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot 5 jaar gevangenis.

Op 10 mei 2017 werd een identificatieprocedure opgestart ten opzichte van de Koerdische autoriteiten.

De verzoekende partij werd op 8 januari 2018 geïnterviewd in de gevangenis van Wortel in het kader van haar hoorrecht.

Op 6 januari 2020 werd de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden waarvan 2 maanden met uitstel van 3 jaar.

Op 9 juni 2020 nam de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur 15 jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te hetend;

Naam: G. (...),

Voor naam: F. (...)

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: Chamchamal

Nationaliteit: Irak

alias: G.F. (...) geboren op (...)1989 onderdaan van Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan Inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 06/01/2020 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden waarvan 2 maanden met uitstel van 3 jaren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, Mensenhandel, feiten waarvoor hij op 06/02/2017 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Het is duidelijk dat de feiten gepleegd door betrokkene zeer ernstig zijn. Het zijn nietsontziende mensensmokkelaars, zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. De onmenselijke en beestachtige manier waarop ze hun cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen/duwen of verschepen zal hun een zorg wezen. Als beesten dienden hun slachtoffers urenlang in weer en wind in een bosje aan een parking te wachten om in een vrachtwagen te worden gestouwd, op risico van eigen leven. De toestand waarin de smokkelwaar aankwam was voor beklaagden van geen enkel belang, Dit blijkt zelfs uit de codetaal die ze gebruikten door de te smokkelen mensen, sigaretten, mussen, duiven, geiten kalkoenen of gewoon klotzakken.

Beklaagden werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar zij uiteindelijke stranden, wacht de slachtoffers vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit, hetgeen onmiskenbaar een negatieve impact heeft op het economisch bestel (zwartwerk) en de schatkist. Ook de arbeidsmarkt wordt verstoord en het asiel en vreemdelingenbeleid wordt ondergraven. Dergelijke mensensmokkelaars creëren tevens de ideale doelgroep waarbinnen criminele organisaties rekruteren.

Tegen dergelijk maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de Illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden. De daders van dergelijke feiten dienen te beseffen dat hun praktijken niet worden getolereerd en dienen stil te staan bij de gevolgen van hun mensonterend en verwerpelijk gedrag.

De gewetenloze handelwijze is enkel gericht op eigen profijt, de omvang van de gesmokkelde mensen, is ongezien. Eén en ander is kenschetsend voor de ingesteldheid van betrokkene en getuigt van weinig schuldinzicht. Gelet op het gestelde is de kans op recidive onbetwistbaar uiterst groot.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 09/12/2015 en op 04/01/2018 in de gevangenis. De betrokkene verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Gezien deze elementen is het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

De betrokkene heeft in 2015 verklaard rug en maagproblemen te hebben en mentale problemen te hebben, in 2018 heeft betrokkene verklaard geen medische problemen te hebben, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van problemen in zijn land, problemen met andere personen. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot Internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1*: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 16/06/2015 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 06/01/2020 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden waarvan 2 maanden met uitstel van 3 jaren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevorming, plegen van wanbedrijven, Mensenhandel, feiten waarvoor hij op 06/02/2017 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Het is duidelijk dat de feiten gepleegd door betrokkene zeer ernstig zijn. Het zijn nietsontziende mensensmokkelaars, zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. De onmenselijke en beestachtige manier waarop ze hun cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen/duwen of verschepen zal hun een zorg wezen. Als beesten dienden hun slachtoffers urenlang in weer en wind in een bosje aan een parking te wachten om in een vrachtwagen te worden gestouwd, op risico van eigen leven. De toestand waarin de smokkelwaar aankwam was voor beklaagden van geen enkel belang, Dit blijkt zelfs uit de codetaal die ze gebruikten door de te smokkelen mensen, sigaretten, mussen, duiven, geiten kalkoenen of gewoon klotzakken.

Beklaagden werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar zij uiteindelijk stranden, wacht de slachtoffers vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit, hetgeen onmiskenbaar een negatieve impact heeft op het economisch bestel (zwartwerk) en de schatkist. Ook de arbeidsmarkt wordt verstoord en het asiel en vreemdelingenbeleid wordt ondergraven. Dergelijke mensensmokkelaars creëren tevens de ideale doelgroep waarbinnen criminele organisaties rekruteren.

Tegen dergelijk maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het terzake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden. De daders van dergelijke feiten dienen te beseffen dat hun praktijken niet worden getolereerd en dienen stil te staan bij de gevolgen van hun mensonterend en verwerpelijk gedrag.

De gewetenloze handelwijze is enkel gericht op eigen profijt, de omvang van de gesmokkelde mensen, is ongezien. Eén en ander is kenschetsend voor de ingesteldheid van betrokkene en getuigt van weinig schuldinzicht. Gelet op het gestelde is de kans op recidive onbetwistbaar uiterst groot.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: G. (...),

Voornaam: F. (...)

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: Chamchamal

Nationaliteit: Irak

alias: G.F. (...) geboren op (...)/1989 onderdaan van Turkije

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09/07/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord op 09/12/2015 en op 04/01/2018 in de gevangenis. De betrokkene verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Gezien deze elementen is het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

De betrokkene heeft in 2015 verklaard rug en maagproblemen te hebben en mentale problemen te hebben. in 2018 heeft betrokkene verklaard geen medische problemen te hebben. hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van problemen in zijn land, problemen met andere personen. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 16/06/2015 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 06/01/2020 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden waarvan 2 maanden met uitstel van 3 jaren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, Mensenhandel, feiten waarvoor hij op 06/02/2017 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Het is duidelijk dat de feiten gepleegd door betrokkene zeer ernstig zijn. Het zijn nietsontziende mensensmokkelaars, zij hebben als enig doel en bekommernis om op de kap van sukkelaars zoveel mogelijk geld te verdienen. De onmenselijke en beestachtige manier waarop ze hun cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen/duwen of verschepen zal hun een zorg wezen. Als beesten dienden hun slachtoffers urenlang in weer en wind in een bosje aan een parking te wachten om in een vrachtwagen te worden gestouwd, op risico van eigen leven. De toestand waarin de smokkelwaar aankwam was voor beklaagden van geen enkel belang. Dit blijkt zelfs uit de codetaal die ze gebruikten door de te smokkelen mensen, sigaretten, mussen, duiven, geiten kalkoenen of gewoon klotzakken.

Beklaagden werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar zij uiteindelijk stranden, wacht de slachtoffers vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit, hetgeen onmiskenbaar een negatieve impact heeft op het economie bestel (zwartwerk) en de schatkist. Ook de arbeidsmarkt wordt verstoord en het asiel en vreemdelingenbeleid wordt ondergraven. Dergelijke mensensmokkelaars creëren tevens de ideale doelgroep waarbinnen criminele organisaties rekruteren.

Tegen dergelijk maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het ter zake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden. De daders van dergelijke feiten dienen te beseffen dat hun praktijken niet worden getolereerd en dienen stil te staan bij de gevolgen van hun mensonterend en verwerpelijk gedrag. De gewetenloze handelwijze is enkel gericht op eigen profijt. de omvang van de gesmokkelde mensen, is ongezien. Eén en ander is is kenschetsend voor de ingesteldheid van betrokkene en getuigt van weinig schuldinzicht. Gelet op het gestelde is de kans op recidive onbetwistbaar uiterst groot.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Het middel luidt als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d' Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de “ juridische onmogelijkheid” voor verzoekende partij om het land te verlaten

Nl. verzoeker heeft wel geen verblijfsrecht, doch KAN niet worden teruggeleid”

In casu blijkt geen ENKELE MOTIVATIE, noch evaluatie van dit gegeven.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d' Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992, 11-12)

-Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. Immers in casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om terug te keren, gezien dit zijn "doodsvonnis" betekent in Irak Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn ter zake geen "onderzoek" heeft gedaan. Dat het middel bijgevolg ernstig is"

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Verzoeker is ten zeerste gegriefd door de beslissing aangezien deze beslissing aangeeft dat verzoeker het land zal moet verlaten, daar waar hij het recht heeft om ten gronde zijn dossier te laten her-evalueren

Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om de bestreden beslissing aan te vechten De huidige procedure kan bovendien een nuttig gevolg voor verzoeker opleveren.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001,116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze dé verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad zal vaststellen dat verzoeker in haar verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 en 8 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op.

Verzoeker kan dan ook een nuttig gevolg putten uit de schorsing en vernietiging van de berstreden beslissing aangezien door de vernietiging, verzoeker niet - onmiddellijk -zal verplicht worden terug te

keren naar haar land van oorsprong om aldaar geconfronteerd te worden met schendingen van haar rechten zoals bepaald onder artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft dan ook een geoorloofd nut en voordeel om dit beroep aanhangig te maken.”

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

“Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

DIT IS NIET GEBEURD!! HET IS ZELFS - OVEREENKOMSTIG DE BESLISNING – ELKE NATIONALITEIT VERZOEKER WORDT TOEBEDEELD!!!!

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt

De gemachtigde diende te nemen van deze gegevens en diende er volgens de verzoeker rekening mee te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient ten minste uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat aan de bestreden beslissing een “fair balance”-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM ten grondslag ligt.

De Raad zal met verzoekster vaststellen dat de beslissing, in casu geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van verzoeksters belangen ten opzichte van de belangen van de staat.

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van de thans bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.”

3.1.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Dat overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. concreet dient onderzocht of de afwijzing van het verzoek tot asiel of de subsidiaire bescherming niet disproportioneel is.

Verzoeker toont aan dat hij persoonlijk, in geval van een afwijzing van zijn verzoek in een situatie terechtkomt waarbij hij juridisch geen recht op verblijf heeft, doch ook niet mag worden teruggedleid.

MAW in een soort niemandsland terechtkomt.

Verzoeker heeft op die wijze geen recht op verblijf, geen mogelijkheid om zich op een legale wijze een inkomen te verwerven!!! Wat is het doel van dergelijke maatregel?

Immers loopt verzoeker bij verwijdering als Irakees, een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt. Dat hij aldus zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM.

*Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"
Dit middel is gegrond."*

3.1.5. Uit de bewoordingen van het vijfde middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Het middel luidt als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, onder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, hetgeen niet is gebeurd. Een formuliertje invullen beantwoordt niet aan het "horen" van verzoeker

Uit de resp data vermeld in de beslissing nl 9/12/2015 en 4/1/2018 blijkt duidelijk dat er GEEN ACTUELE GEGEVENS ZIJN.

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Dit was verweerder perfect mogelijk gezien verzoeker sinds jaren in de gevangenis zit, feit welke verweerder perfect gekend is.

Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar hij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" of "ongeloofwaardig karakter van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

De opwerping dat verzoeker geen stukken mbt de medische problematiek voorlegt kan perfect worden weerlegt: gezien zijn gevangenschap kon hij geen staving voorleggen.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verzoeker werd geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non.

Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die de subsidiaire bescherming wordt afgenomen

Er is ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd

(en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten ende betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op asiel te worden toegestaan aan verzoeker.

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat het te berde brengen van de zgn " appreciations" en " info" die niet gestaafd wordt, een totaal oncontroleerbaar gegeven is en niet als dusdanig kan worden aangewend tot het aantonen van wat dan ook.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.⁵ De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.⁶ Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁷ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁹. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹⁰

Verzoekende partij toont echter niet aan dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

4. De bestreden beslissing heeft dienovereenkomstig inderdaad toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen dat bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verwerende partij is in geval van punt 1° verplicht om een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren daar verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort met geldig visum, waarbij zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

De bestreden beslissing werd ook op basis van artikel 7, alinea 1, 3° genomen en motiveert dit op een zeer uitgebreide wijze. Verzoekende partij betwist deze elementen ook niet op nuttige wijze in haar verzoekschrift.

5. Voor wat het inreisverbod betreft, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...) De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]”.

In casu is de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd op geldige bevindingen, die niet betwist worden door de verzoekende partij en die volgen uit het administratief dossier. Verwerende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing.

6. Verzoekende partij merkt op dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling.

Artikel 3 van het EVRM geeft aan dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Dienaangaande beklemtoont verwerende partij dat verzoekende partij door het overleggen van voldoende nauwkeurige, gedetailleerde en onderbouwde bewijzen niet aantoonde dat zij zich in een uitzonderlijke situatie zou bevinden waarin de bestreden beslissing zou leiden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkel element bij ter ondersteuning van haar beweringen waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk een risico loopt om een behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij merkt verder op dat zij tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België.

De bestreden beslissingen stellen dat verzoekende partij de Belgische staat en het Schengengebied moet verlaten en dat zij gedurende 15 jaar niet meer binnen kan komen. Zij stellen niet dat zij sowieso terug naar Irak moet keren.¹¹

7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹²

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹³ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

In het op heden voorliggende beroep toont verzoekende partij geenszins aan dat zij een privé en gezinsleven in het Rijk heeft. Zij voert in het verzoekschrift in het geheel geen specifieke elementen aan, maar beweert enkel dat het duidelijk is dat het gezinsleven onmogelijk gemaakt wordt en dat de beslissing door verwerende partij onoordeelkundig genomen zou zijn.

Er kan dus niet worden gesteld dat er een gezins- en privéleven bestaat in hoofde van verzoekende partij.

8. Ondergeschied en dit ten aanzien van een inreisverbod, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.¹⁴

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven¹⁵.

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat¹⁶ :

14 RVV 59.042, 31 maart 2011. 15 EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland. § 63; EHRM 3 juli 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Nederland. § 38. 16 EHRM 3 juli 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Nederland. § 38.: « (...) l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays.(...). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. PaysBas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. La (A suivre ...)

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedenten voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt¹⁷.

Immers, het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé- en gezinsleven in de Europese Unie een precair karakter bezat.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst en toont zij boven alles geen enkele band van bijzondere afhankelijkheid aan.

Omwille van deze verschillende redenen dient men bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

9. Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁸

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied en het Schengen-grondegebied toe te staan.¹⁹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²⁰

Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

10. Verzoekende partij stelt dat zij niet geldig gehoord werd. Uit de bestreden beslissingen blijkt echter wel dat zij “werd gehoord op 09/12/2015 en op 04/01/2018 in de gevangenis. De betrokkene verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Gezien deze elementen is het art 8 van het EVRM niet van toepassing. De betrokkene heeft in 2015 verklaard rug en maagproblemen te hebben en mentale problemen te hebben. In 2018 heeft betrokkene verklaard geen medische problemen te hebben. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van problemen in zijn land problemen met andere personen. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België”.

Verwerende partij staft aan de hand van het arrest M.G. en N.R, uitgesproken door het Hof van Justitie op 10/09/2013 (C-383/13), dat verduidelijkt als volgt « [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]»²¹ Om tot een dergelijke onregelmatigheid te besluiten komt aan de nationale rechter toe te evalueren of er in voorkomend geval een onregelmatigheid bestaat die het hoorrecht aantast wanneer in functie van de specifieke omstandigheden in feite en in rechte, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben wanneer de onderdanen van een derde land elementen hadden kunnen doen laten gelden die van die aard zijn de zin van de beslissing te wijzigen.²²

Verwerende partij meent dat, zelfs indien verzoeker niet geldig werd gehoord -quod non in specie-, verzoeker in gebreke blijft aan te tonen waarin de «administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben »²³.

Zij brengt geen andere elementen aan waarmee verwerende partij dan wel rekening mee had moeten houden en toont ook niet aan dat de elementen waarop verwerende partij zich in de bestreden beslissingen op baseert fout of niet meer actueel zouden zijn.

11. Het beroep is ongegrond.”

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de vijf middelen, acht de Raad het passend om in voorliggende zaak de middelen samen te bespreken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en wordt verduidelijkt dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat zij enerzijds niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een verblijfstitel, en anderzijds omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De verwerende partij vermeldt de veroordeling voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en de veroordeling voor bendevoering, het plegen van wanbedrijven en bendevoering. Vervolgens gaat zij in op de ernst van de feiten, het gedrag van de verzoekende partij en de impact van haar daden op de samenleving, waarna zij benadrukt dat er sprake is van een maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit waartegen moet worden ingegrepen. Er wordt nog gewezen op de gewetenloosheid van de verzoekende partij, de omvang van haar daden, haar gebrek aan schuldinzicht en het gevaar op recidive. Vervolgens voert de verwerende partij in de bestreden beslissing een onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij wijst op het horen van de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen. Zij besluit dat geen van de elementen vernoemd in laatstgenoemde bepaling wijst op een dreigende schending in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zo verklaarde de verzoekende partij geen familie, een duurzame relatie of kinderen in België te hebben, is er geen bewijs van medische elementen die een verwijdering verhinderen en heeft de verzoekende partij ondanks een geuite vrees ten opzichte van haar land van herkomst nooit een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Ten slotte wordt gewezen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt waarom er sprake is van een risico op onderduiken, reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. In de bestreden

beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, vierde lid van de Vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 15 jaar wordt opgelegd omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Ook hier wordt gewezen op het horen van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarbij werd rekening gehouden met de specifieke elementen van het dossier. Ook hier wordt gewezen op het verklaarde omtrent de afwezigheid van familie, een duurzame partner of kinderen in België en op het gebrek aan bewezen medische problemen. De verwerende partij gaat in op het feit dat de verzoekende partij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft geprobeerd te regulariseren. Zoals in de motieven van de eerste bestreden beslissing gaat de verwerende partij verder in op de veroordeling voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en de veroordeling voor bendevorming, het plegen van wanbedrijven en bendevorming. Vervolgens gaat zij in op de ernst van de feiten, het gedrag van de verzoekende partij en de impact van haar daden op de samenleving, waarna zij benadrukt dat er sprake is van een maatschappelijk destabiliserend crimineel gedrag dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit waartegen moet worden ingegrepen. Er wordt nog gewezen op de gewetenloosheid van de verzoekende partij, de omvang van haar daden, haar gebrek aan schuldinzicht en het gevaar op recidive. Ten slotte concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, zodat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en wijst op de "*juridische onmogelijkheid*" om het land te verlaten, dat zij "*in een soort niemandsland*" zou terechtkomen. Zij meent dat geen werkelijk onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM, terwijl een terugkeer naar Irak voor haar een doodsvonnis zou betekenen, nu zij er een reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met genoemde bepaling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich tot een vaag betoog waarin zij wijst op een vermeende “*juridische onmogelijkheid*” om het land te verlaten nu zij “*in een soort niemandsland*” zou terechtkomen. Zij toont met geen enkel element aan waaruit zou blijken dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met genoemde bepaling, laat staan dat een terugkeer haar dood zou betekenen. Dit terwijl zij er overigens aan voorbij gaat dat de bestreden beslissingen wel degelijk weerslag hebben gegeven van het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM. Zo stelt de verwerende partij in beide bestreden beslissingen “*De betrokkene werd gehoord op 09/12/2015 en op 04/01/2018 in de gevangenis. (...) De betrokkene heeft in 2015 verklaard rug en maagproblemen te hebben en mentale problemen te hebben, in 2018 heeft betrokkene verklaard geen medische problemen te hebben, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. De betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van problemen in zijn land, problemen met andere personen. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot Internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en het art 8 van het EVRM niet van toepassing.*”

De verzoekende partij weerlegt deze motiveringen geenszins met haar vage, nietszeggende betoog. Zij brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat er een daadwerkelijk risico is zoals zij beweert. Zij ontkent niet dat zij ondanks de door haar geuite vrees ten opzichte van haar land van herkomst geen enkele stap heeft ondernomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij uit overigens evenmin een dergelijk voornemen in het kader van haar verzoekschrift. Het feit dat zij, zoals zij in haar middel aangeeft, geen recht heeft op verblijf en bijgevolg geen mogelijkheid om op legale wijze inkomsten in België te verwerven, doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij toont met haar vage en hoofdzakelijk theoretische betoog geenszins het bestaan aan van een privé- of gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bij gebrek aan specifieke elementen kan de Raad het bestaan van een dergelijk privé- of gezinsleven in het licht van het voorgaande niet aannemen. Bovendien ontkent noch weerlegt de verzoekende partij de bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Zo wordt er gewezen op het feit dat verzoekende partij verklaarde geen familie, duurzame relatie of in België verblijvende kinderen te hebben. In het kader van haar verzoekschrift voert zij evenmin het bestaan van een concreet privé- of gezinsleven in België aan.

Bij gebrek aan een aangetoond privé- of gezinsleven wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De verzoekende partij voert niet aan dat de vrijheidsberovende maatregel waarvan zij het voorwerp uitmaakt onrechtmatig is en evenmin dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens haar zal genomen worden. De verzoekende partij gaat in haar betoog overigens niet verder in op de voorgehouden schending van deze bepaling, zodat een schending van artikel 5 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij meent dat het recht op horen werd geschonden, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissingen wordt gewezen op het feit dat zij op 9 december 2015 en op 4 januari 2018 werd gehoord. De verzoekende partij ontkent dit niet. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat zij niet recent werd gehoord en zij dus de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar haar dossier. De verzoekende partij toont zoals blijkt uit het voorgaande niet aan met welk(e) element(en) geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur (schriftelijk) op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar situatie in België. Zij verzuimt bovendien in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij niet mondeling werd gehoord kort voor het nemen van de bestreden beslissingen door de verwerende partij. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissingen als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden. Waar zij refereert naar een eventuele medische problematiek in reactie op het feit dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat er geen bewijzen van medische problemen voorliggen die het nemen van deze beslissingen verhinderen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift opnieuw nalaat een eventuele medische problematiek te benoemen, laat staan te bewijzen. Zij toont niet aan waarom zij gezien haar gevangenschap geen stavingsstukken kan voorleggen. De Raad ziet niet in waarom een verblijf in de gevangenis verhindert een eventueel bestaande medische problematiek, of een die ontstaat tijdens de gevangenschap, aan te tonen, temeer de verzoekende partij zelfs niet benoemt om welke problemen het zou gaan.

Waar de verzoekende partij ten slotte betoogt *“De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing ‘wettelijke grondslag’ hadden, quod certe non.*

Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op asiel te worden toegestaan aan verzoeker.” is het de Raad een raadsel hoe deze kritiek gericht kan zijn tegen de motieven van de bestreden beslissingen, die geenszins inhouden dat aan de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus wordt geweigerd naar aanleiding van een verzoek hiertoe. Deze onderdelen van het verzoekschrift zijn onontvankelijk nu ze niet gericht zijn tegen de motieven van de bestreden beslissingen.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU